

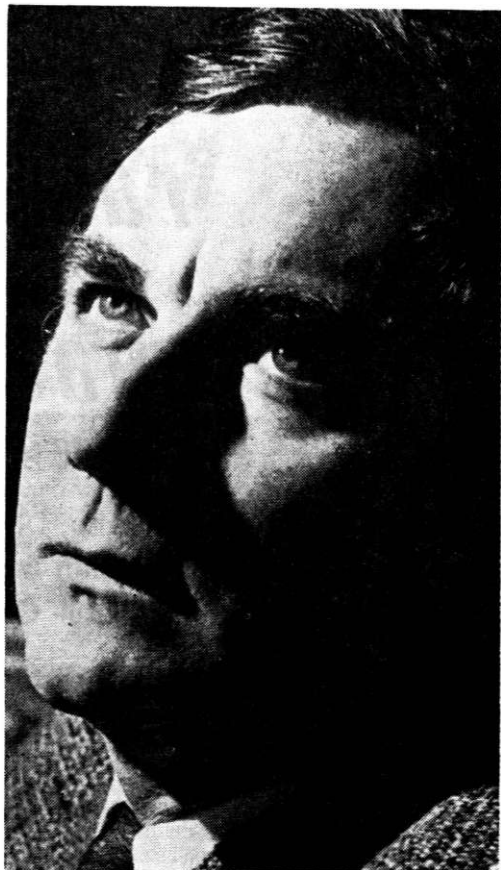
2. Nu, deși am fost anunțat cu Groapa. Despre acest lucru aș vrea să spun câteva cuvinte. Se pare că nici regizorul Dinu Cernescu, preocupat mai mult să exporte arta scenică românească pe alte meridiane, nici directorul teatrului „Tănase”, N. Dinescu, nu s-au prea înghesuit să ducă la capăt ceea ce începuseră promițător. Cred că voi ceda altui teatru și altui regizor piesa mea, pentru că după câte știu, nici compozitorul Zorzor nu a terminat partitura muzicală. Poate că o schimbare totală a echipei va face pe alții să se gândească la ceea ce în mod curent se numește punctualitate.

3. Tendințele noii dramaturgii? Iată că ceea ce ni se părea nou și îndrăzneț în urmă cu câțiva ani a devenit rutinier, calc și răscalc. Nu putem să fim absurzi de dimineața până seara. Da, absurdul a fost o idee nouă, care, iată a împlinit și ea un sfert de veac, acum ce va urma? La Paris, nu s-a luat nici o hotărâre, noi trebuie să mai așteptăm, că de imitat, imităm repede. Asta nu înseamnă că putem să ne întoarcem la mijloacele perimate ale dramaturgiei, dar, pentru Dumnezeu, haide să fim și noi o dată primii într-o direcție, să nu mai tragem cu ochiul sau cu urechea. Asta nu vrea să spună că nu cred că avem autori inteligenți de teatru, i-aș numi, în special, pe Mazilu și pe cei mai tineri, între care Naghiu și Neagu îmi plac cel mai mult.

4. Da. Prăvălia cu scară, devenită în viața lui Sică Alexandrescu Dinastia Domnișor și care va fi jucată pe prima scenă a țării. Îmi leg multe speranțe de această piesă, pentru că la Național va avea distribuția și regia pe care le merită. Din păcate, vechea direcție nu s-a ținut de cuvânt (pronunțat în presă și la Televiziune) și iată-ne la trei ani după intrarea ei în repertoriu. Să sperăm că textul nu s-a învechit și că vom avea prilejul cu toții, spectatori și autor, să fim mulțumiți. Așa cum am discutat cu Radu Beligan, pe scena bucureșteană o vom putea vedea, în afara valoroasei distribuții oferite de Național, pe Ioana Ciomîrtan, în rolul Domnișoarei Aurica, pe care aceasta l-a jucat excepțional la Pitești.

5. Pe linie dramaturgică: la niște scenarii... de film. Mă bate gândul să dramatizez Princepele. Era de fapt un proiect al regretatului Crin Teodorescu, pe care eu nu l-am putut onora la data discuției, dar care ar putea deveni actual, dacă un alt regizor s-ar arăta dispus să preia dramatizarea acestui roman care a stîrnit atîtea patimi în presa noastră și, după cum se vede, în ultima vreme și în cea din Franța...

Pentru aniversarea a 50 de ani de la întemeierea Partidului, în măsura în care un teatru ar fi interesat, poate o dramatizare a evenimentelor de la Grivița, sub titlul Strada, la televiziune sau chiar pe o scenă nu ar fi cel mai rău lucru de făcut. Vom vedea.

D. R. Popescu

1. Normal e ca aproximativ cele patruzeci de teatre din România să prezinte patruzeci de piese românești anual. De actualitate. Fiindcă fiecare teatru are obligația, mi se pare, de a avea cel puțin două piese românești în repertoriu. Prima operație aritmetică și cea mai simplă, adunarea, ne indică 80 de titluri ce pot fi vizionate într-o stagiune. Scăzînd 40 de nume, devenite clasice, ajungem din nou la 40 de piese contemporane. Ceea ce ar presupune 40 de autori. Normal, dacă am respecta doar aritmetica elementară, ar trebui să avem o dramaturgie formidabilă. Normalul, însă, citeodată se dovedește imposibil, și atunci trebuie să acceptăm că e aproape imposibil să dai anual 40 de noi autori. Perfect. Dar tot normal este ca unii să fi fost lansați acum un an, acum doi, acum douăzeci. Selec-

întind și tot selectînd, ajungi însă la ce este : adică la foarte puțin. Teatrele susțin că au bunăvoință : citesc piese cu plăcere, dar... Aici intervine însă un rol pe care teatrele nu prea și-l respectă : nici un autor nu e măgulit dacă i se anunță din partea conducerii teatrului că piesa scrisă de el a fost elogios primită, dar... „Rolul“ teatrului nu este să citească texte, ci să joace piese. Și să facă tot posibilul să nu mai existe acest „dar“, dat în dar de la un dar la alt dar... Mai ales că acest dar s-a dovedit, cu trecerea timpului, că este un cuvînt-pernă sau un cuvînt-scaun, pe care se poate dormi în liniște și pace, ca într-un cimitir. O cultură însă nu-i posibilă într-un climat de liniște de țintirim. Să fiu mai concret : suspiciunea este citeodată nefondată, iată de ce : piese de Lovinescu, Everac, Baranga, Sorescu, au fost dăruite prin ani cu acest dar numit dar... Și ? Și, nimic. Piesele și-au urmat destinul lor. Dar, zic și eu : sînt trași la răspundere secretarul literar, directorul, regizorul etc. atunci cînd o piesă mai are părți proaste. E bine. Dar, zic și eu : de ce nu sînt trași la răspundere secretarul literar, directorul, regizorul etc., atunci cînd nu joacă o piesă bună ? Aș vrea să aud de ce.

2. Punctul prim e legat de al doilea. În proză se poate vorbi despre existența unor romancieri, chiar dacă nu întotdeauna romanele lor sînt capodopere. În teatru dorim să jucăm numai capodopere. Și autorii sînt mereu ajutați să realizeze capodopere. În stagiunea trecută au fost jucați : Lovinescu, Baranga, Everac, Cosașu, Anghel, Mazilu, Omescu, Ionescu, Iacoban, I. D. Sîrbu (ordinea nu-și propune o ierarhie valorică a pieselor lor) etc. S-ar putea spune că majoritatea autorilor. Și totuși nu-i așa. Nu știu dacă autorii enumerați au fost prezentați cu ultimele lor piese. Ceea ce e foarte important. Adică : dacă teatrul ca instituție este „sincron“ cu dramaturgia. Fiindcă uneori am impresia că nu.

3. Punctul trei este legat de punctul doi. Și s-ar putea confunda și cu punctul unu. Nu contează. Contează doar că Băieșu, care scrie un gen de teatru ce n-are nimic comun cu felul de a scrie teatru al prietenului său Fănuș Neagu, va fi prezent la premiera Echipa de zgomote. Nu simt, pe scurt, mai multe tendințe : simt mai mulți autori care scriu diferit unul de celălalt. Sorescu nu poate să scrie ca Lovinescu, și invers. Și acest lucru e valabil cu toate numele citate mai sus.

4. Punctul patru e legat de cinci. Am o piesă în „repertoriu“ : se numește Pisica în noaptea anului nou. A fost scrisă în 1965, Îngerii, scrisă în 1964, a fost jucată în 1969. Așa că anul acesta conform unei aritmetici simple îi vine rîndul Pisicii...

5. Scriu un roman. Fiindcă un roman scris în 1970 poate să apară în stagiunea editorială 1970/71.

1. Întrebarea dv. (vă rog să mă iertați) pare oarecum jenantă, dacă ne gîndim că destul de puține piese românești originale s-au jucat anul trecut. De ce ? mă veți întreba, probabil, iar eu am să vă răspund : toți directorii de teatru au anunțat cu un an în urmă mai multe piese de teatru originale (multe le aveau deja în sertare.) Unde sînt aceste piese ? Ce s-a întîmplat cu ele ? De ce nu s-au jucat ?

2. Nu prea. În sensul că s-au mai jucat cîteva spectacole cu *Iertarea*, dar asta nu înseamnă că am fost prezent în stagiune.